

ΤΟ ΑΣΤΥ

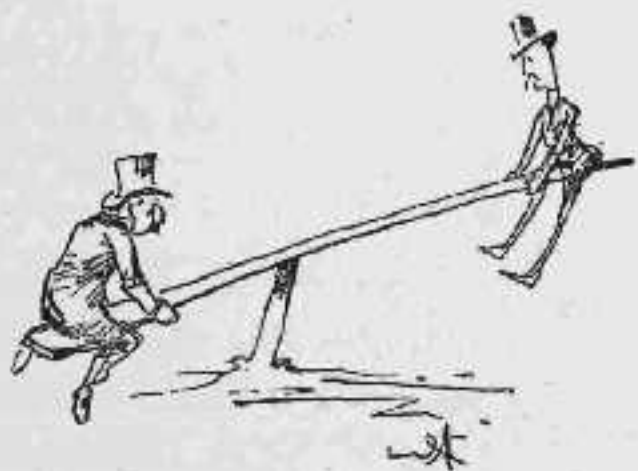
Διατρέχον ήδη τὸ βον ἔτος τολμᾶ βαπτιζόμενον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος εὐ-
προσώπως νὰ ζητήσῃ τὴν υποστήριξιν τῆς κοινωνίας, ἥτις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς,
ὡς γνησίον τέκνον τῆς τὸ ἐξέθρεψεν. Εἰς τοιαύτην ἡλικίαν τὰ ἄλλα συνομη-
λικὰ του δὲν ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν εἰρὴν σωρίαν ἀταξιών, ἐνῶ τὸ "Αστυ
τοσαῦτα ἐπετέλεσε σοδάρᾳ καὶ ἀξία προσοχῆς ἔργα, ὥστε ἐναδρυνόμενον
δύναται νὰ λέγῃ εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας του: *Ἀναδιφθήσατε*
τοὺς δύο πρώτους τόμους διὰ τὰ ἔδητε τὴν ἐργασίαν μου. Δι' ἐ-
κείνους οἵτινες δὲν ἔχουσι τοὺς τόμους — τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀγοράσωσι
— καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουσι τὸν ὕλικόν χρόνον ὅπως ἀναδιφῇ-
σωσι τοὺς τόμους, σημειοῦμεν ἐνταῦθα προχείρως, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῶν
δύο ἐτῶν τὸ

ΑΣΤΥ

ἐδημοσίευσεν **194 προσωπογραφίας**, πλείστα; ἴσα; ἄλλα; **εἰκόνας**,
πρωτοτύπους μουσικὰς συνθέσεις καὶ **γελοιογραφίας**, ὧν οὐκ ἔ-
στιν ἀριθμός. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην — τὸ λέγει ἀνευθρόντως; — ἔχει
τὸ μονοπώλιον ἐν Ἑλλάδι, χωρὶς οὐδεὶς νόμος τοῦ κ. Τρικούπη νὰ χορη-
γήσῃ αὐτῷ τοῦτο.

Ἐκτός τούτων, αἱ μάθωσι πάντες, ὅτι αἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ
"Αστυ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χαρτίου, ἀξίας τριπλασίας τῶν ἐν τοῖς ὁδοῖς πωλουμέ-
νων φύλλων.

Σώματα τῶν παρελθόντων ἐτῶν πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, δεμένα μὲν
πρὸς **15 δρ.** ἕκαστον, ἀδετα δὲ πρὸς **10 δρ.** Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους
συνδρομητὰς γίνεται ἑκπτώσις. Ἐπίσης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ "Αστεος πω-
λοῦνται καὶ παλαιὰ φύλλα πρὸς συμπλήρωσιν ἐλλειπῶν σωμάτων.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Χριστούγεννα.

Ἐγεννήθη καὶ πάλιν ἐφέτος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, αἱ δὲ
ἐφημερίδες πάσης ἀποχρώσεως, ὡς ληξιαρχοὶ, ἀνέγραψαν
διὰ μακρῶν μάλιστα, ἐλλείψει ἄλλων ζητημάτων τὸ ἐπί-
σημον γεγονός. Ὡς πιστοὶ καὶ ἡμεῖς χρονογράφοι δὲν πα-
ραλείπομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ ἐφέτος οἱ ἀγιοῦπαιδὲς ἀ-
νύμνησαν τοῦ Σωτῆρος τὴν γέννησιν διὰ βαρβαροφώνων
ὀργάνων, ὥσπερ προέκειτο περὶ διαδηλώσεως τῆς Ἀντιπο-
λιτεύσεως, ὅτι προετίμησε μὲ ὅλον αὐτὸ τὸ ψῦχος νὰ γεν-
νηθῇ καὶ αὐθις εἰς φάτνην τῶν ἀλόγων καὶ ὅτι ὅλοι οἱ
χριστιανοὶ ἔσπευσαν εἰς τοὺς Ναοὺς μετὰ πολλοῦ ζήλου
καὶ εὐλαβείας ζητοῦντες ἄφεςιν ἁμαρτιῶν, ἐνῶ οἱ ἐν σώ-
ματι πορευόμενοι στρατιῶται ἐζήτουν μᾶλλον ἄφεςιν τα-
χεῖαν... ἐκ τοῦ στρατοῦ. Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ὁ Σωτὴρ
θὰ εἰσακούσῃ τὰς δεήσεις πάντων καὶ ὅτι θὰ ἐλεήσῃ πάν-
τας τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπὸ τοῦ Παπαμιχαλοπούλου μέχρι
τοῦ Νιόνιου, ὅστις βεβαίως μόνον εἰς ἀκούσιαν ἁμαρτή-
ματα θὰ περιέπεσε.

Γένοιτο!

✱

Μὰς κατέλαβε δριμύ τὸ ψῦχος, δριμύτερον μάλιστα ἀπὸ

τὰς ἀγορεύσεις τῶν κκ. βουλευτῶν, τοὺς ὁποίους, ἐν παρ-
όδῳ εἰρήσθω, μακαρίζω ἐγὼ ὁ ριγῶν τὴν στιγμὴν ταύ-
την, διότι ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐστίαις των, δριμύτερον δὲ
καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄρθρα τῶν σπουδαίων συναδέλφων περὶ τοῦ
εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Ἡ θερμοκρασία καταπίπτει ὁλονέν,
ὅπως τὸ φρόνημα τῶν ἐπανκαστῶν, καὶ τὰ μόνον πράγ-
ματα ἅτινα προβάλλουσιν ἐρυθρὰ καὶ ὑπερηφάνως ἐκ τοῦ
ψυχους εἶνε... αἱ ρίνες. Ὑπὸ τοιαύτας ἐντυπώσεις φανταζό-
μεθα πόσον θὰ ὑποφέρῃ ὁ κ. Λομβάρδος, ὅστις δικαίως
κατὰ τινὰς δὲν ἐμμερίσθη ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
τὸ ἐν Λαμίᾳ κίνημα.

✱

Μετ' ὀλιγοήμερον μόνον διαμονὴν ἀνεχώρησαν ἐντεῦ-
θεν ὁ Διάδοχος μετὰ τοῦ Γεωργίου. Αἱ ἐφημερίδες δὲν εὐ-
ρον ἐπίθετα διὰ νὰ κοσμήσωσι τοὺς ἀναχωροῦντας β.λα-
στίνες τῆς Β. Οἰκογενείας. Ἡμεῖς τοὺς εὐχόμεθα νὰ ἐπι-
στρέψωσιν θάλλοντες καὶ ὡς Ἀετοὶ... Μέλανες.

✱

Ἐτελείωσαν τέλος πάντων καὶ αἱ κατατομήσεις, ἀφοῦ
ἐτελείωσαν καὶ οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες. Ἐν τού-
τοις ὁ λαὸς ἀκόμη ἐζήτει αἷμα καὶ μετὰ λύπης ἤκουσεν,
ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι διὰ ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς λαϊ-
μητόμου. Εἰς τοῦτο, ἅς μᾶς ἐπιτραπῇ ν' ἀμφιβάλλωμεν,
ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ στερηθῇ τὸ κοινόν τῆς πρωτευούσης τῶν
θεαμάτων τούτων κατὰ Κυριακὴν τοῦλάχιστον, προτείνο-
μεν, νὰ κόπτονται ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου τετράποδα τινὰ
ζῶα πρὸς τέρψιν. Οἱ θεαταὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ δὲν θὰ ἀ-
ναμνησθῶσι τοῦ ρητοῦ: *Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους;*

Ἄς

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἔχομεν ἐπανάστασιν!

Ὁ γενναῖος βουλευτὴς κ. Κοντογιάννης συναγκῶν εἰς
τὸ χωρίον Καστρί τοῦ Νομοῦ Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος χι-
λιαδὰς χωρικῶν καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ στρατοῦ κα-
τέλυσε τὰς ἀρχάς, ἐκυρίευσεν τὴν Λαμίαν καὶ ὁδεύει κατὰ
τῆς Πρωτευούσης σκοπεύων νὰ καταλάβῃ καὶ ταύτας.
Τὰ πράγματα εἶνε λίαν σοδάρᾳ καὶ ἀπαιτοῦσι φρόνησιν.

✱

Κωμικὸν ἐπεισόδιον.

Ἐν τῷ χωρίῳ Καστρί τοῦ νομοῦ Φθιώτιδος καὶ Φωκί-
δος βουλευτὴς τις, ἀντιπολιτευόμενος, ἐννοεῖται, ἀπε-
πειράθη ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ περὶ τοὺς δέκα χωρικοὺς νὰ δια-
ταράξῃ τὴν τάξιν. Οἱ ὁπαδοὶ του τὸν ἐγκατέλιπον καὶ
τὸ κωμικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον ἔληξε πρὸς μεγάλην πάντων
θυμηδίαν.

✱

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία ὑπὸ τῶν σοδάρων συναδέλ-
φων. Τὸ πρῶτον εἶνε περίληψις τῶν γραφέντων ὑπὸ τῶν
φίλων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, τὸ δεύτερον ἐγρᾶφη ὑπὸ τῶν
Κυβερνητικῶν ἐφημερίδων. Τὰ ἐπίσημα ὅργανα ἀμφοτέρων
τῶν μερίδων ἐτήρησαν σιγὴν, ὡς ἔαν εἶχε καταστραφῇ ὁ
ὀργανισμός των.

✱

Ἡμεῖς ἔχοντες πρὸ ὀρθαλμῶν, ὅτι δυνατόν νὰ συμβαίη

τι καὶ θέλοντες νὰ ἔχωμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐνημερωτέρους εἰς τὰ γεγονότα τῆς ἐβδομάδος ἀπεστείλαμεν εἰδικὸν ἀνταποκριτὴν διὰ νὰ μάθει ἔαν τῷ ὄντι κατέλυσαν τὰς ἀρχὰς καὶ τίνα μέτρα ἔλαβον οἱ κάτοικοι ἀπέναντι τῶν ἐπαναστατῶν. Χάρις εἰς τὴν συγκοινωνίαν τῆς πατριδος μας χθὲς ἐλάβομεν τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα :

Σύνταξιν Ἀστέος

Καστρί 26 Δεκεμβρίου 1887.

Ὁ Βουλευτὴς Κοντογιάννης συνήγαγε χωρικοὺς πρὸς στάσιν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον ἐνταῦθα ἀρχαὶ τὰς ὁποίας νὰ καταλύσωσι, οἱ χωρικοὶ ἠναγκάσθησαν ἐκ τῆς πείνης νὰ καταλύσωσι τὴν τεσσαρχκοσίην. Ἀπαντες οἱ ἔμποροι ἔλαβον τὰ μέτρα τῶν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ συνέβαινε δὲ ἀφεύκτος ρῆξις ἔαν δὲν εὕρισκετο ἐνταῦθα τυχαίως νὰ τοὺς διαλύσῃ εἰς χημικὸς. Μετὰ τὰ κατορθώματα ταῦτα ὁ κ. Κοντογιάννης ὠνομάσθη Καστριώτης ἢ Σκενδέρμπεης.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς

Ι. Λεαρχίδης

ΜΑΡΣΛΑΙΝ

Μαρσλαίν, ὁ παρισινώτατος καὶ δημοτικώτατος ἰδιοκτήτης τῆς Vie Parisienne ἀπέθανεν ἐσχάτως συνεπεία καρδιακοῦ νοσήματος ἐν ἡλικίᾳ πενήτηκοντα καὶ ἑννέα ἐτῶν.

Τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα ἦτο Πλανά. Δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐλέχθη περὶ τοῦ Δορέ, ὅτι ἐγεννήθη ἐμὲ τὸ μολύβι ἐπὶ τὸ χέρι. Ὡς ὁ Δορέ, ἔτυχε καὶ οὗτος ἐξαίρετου παιδείας, τῆς ὁποίας τὰ ἴχνη διεκρίνοντο ἐκαστοτε ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῶν σχεδιασμάτων του. Τὰ πρῶτα αὐτοῦ δοκίμια ἔδωκεν εἰς τὴν Journal Amusant, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐργάσθη μέχρι τοῦ 1862, ὅτε ἱδρύσας τὴν Vie Parisienne. Ἐκτοτε τὸ ὄνομά του ὑπῆρξεν ἀχώριστον τῆς ἐφημερίδος του, καὶ ἀπετέλεσε μίαν ἔννοιαν, ὡς εἰπεῖν, μετ' αὐτῆς, ὡς τὸ ὄνομα τοῦ Βιλλυμεσάν μετὰ τοῦ Φιγαρό. Ἡ δὲ ἀφήγησις τοῦ σταδίου, ὅπερ διέτρεξε τὸ κατ' ἐξοχὴν παρισινὸν καὶ χαριτωμένον ἐκεῖνο φύλλον, εἶνε ὡς ἂν ἀφηγηταὶ τις τὸν βίον τοῦ Μαρσλαίν.

Ἡ Vie Parisienne, ἱδρυθεῖσα κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1862, συνεπλήρωσε κατὰ τὸν παρόντα μῆνα τὸ 25ον ἔτος ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ὁμοίας μακροβιότητος ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ εὐτραπέλων φύλλων. Ἡ Vie Parisienne κατέχει μετὰ τούτων, ἦν καὶ ἡ Ἐφημερίς τῆς Γαλλίας θέσιν μετὰ τῶν πολιτικῶν φύλλων.

Αἱ ἐφημερίδες ἐν Παρισίοις, καθ' ὃ ἐσχάτως ἔγραφε παρισινὸς τις χρονογράφος, ἀκολουθοῦσι τοὺς αὐτοὺς οὓς καὶ τὰ δραματικὰ ἔργα καὶ τὰ βιβλία νόμους. Ἐξαρτᾶται, κατὰ

τὸ πλεῖστον, ἐκ τῆς «ἀδεσποινίδος ρεκλάμας.» Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ὅσον ἀφ' ἐνός ὁ τίτλος τῆς Vie Parisienne ἐθεωρήθη ὡς ἀληθινὴ ἀνακάλυψις, τόσον ἀφ' ἑτέρου αἱ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς σελίδος τοῦ φύλλου γελοιογραφίαι ἐν ταῖς ὁποίαις ἀπεικονίζετο ὁ παρισινὸς βίος ὑπὸ τὰς μυρίας ἀπόψεις του, εὐφυνέστατον ἐπινόημα, ἐπέδρασεν ἀριστα ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς νέας ἐφημερίδος. Οὐδ' ἦτο ἀνάγκη νὰ στρέψῃ τις τὴν σελίδα, ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν βίον τοῦτον ἀκαταπαύστως παικιδόμενον, εἰς τὸ Δάσος, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, εἰς τὸ κυνήγιον, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ κομμωτήριον, εἰς αὐτὸν τὸν ναόν. Ἐπήρκει τὸ θυμηδέστατον προαίμιον τῆς ποικιλοπράκτου κωμωδίας. Διὰ ταῦτα καταπληκτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ φύλλου καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ μετὰ τὸ 1870, ὅτε, παρὰ τὴν ἐπαισθητὴν μεταβολήν, κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ, ἥτις ἐσημειώθη εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὴν φιλολογίαν τῆς ἐποχῆς, ἡ Vie Parisienne ἐτήρησε τὴν ἀκμὴν της.

Τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς ἡ ἐφημερίς τοῦ Μαρσλαίν ὀφείλει ἐν πρώτοις εἰς τὸ ἀνώνυμον τῶν συντακτῶν της, ὅπερ ζωηρῶς ἐξηρέθειζε τὴν περιέργειαν. Ἐκάστη ὑπογραφή ἦτο ὡς ἐν κίνημα προσφερόμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας της πρὸς λύσιν. Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ ὁ Μαρσλαίν κατηρίθμησε καὶ τινὰς ἀνήκοντας εἰς τὴν ὑψηλοτάτην κοινωνίαν τῶν Παρισίων, ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα δὲ τῶν συντακτῶν πῶσα διαδοχικῶς ἐκρύβθησαν ὀνόματα εὐκλεισεστάτων συγγραφέων, ὅποιοι ὁ Ἀμποῦ, ὁ Ταίν, ὁ Ἀλεβύ, ὁ Meilhac, ὁ Σαρδου, ὁ Κλαρετί, ὁ Δρόζ, ὁ Σαρσκι, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. Ὁ πολὺς Ζολὰ ὑπεγράφετο ἀπλῶς Ζολὰ, καὶ τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ τὸ ὄνομά του ἐπερνοῦσεν... ὡς ψευδώνυμον.

Μόλις ὁ Μαρσλαίν ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται προχωροῦν τὸ γῆρας καὶ νὰ ἀπειληθῇ ὑπὸ τῆς παρακμῆς, παρετήρησε συγχρόνως, ὅτι ἡ ἐφημερίς του ἦτο πεπλάσμενη ὑπὲρ τὸ δέον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν του, καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη εἶχε καταστῆ σκιά τοῦ πάλαι ποτὲ Μαρσλαίν. Τότε ἔσχε τὸ θάρρος νὰ παραιτηθῇ τὴν διεύθυνσιν ἀνέλκων νέοι ἄνθρωποι, καὶ νέος χυμὸς ἐχύθη ἐν τῷ φύλλῳ ὑπὸ στρατιᾶς δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν νεωστὶ ἐστρατολογημένων ἐκ τῶν ἀκμαιοτέρων. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Μαρσλαίν παραμένει ἀναποσπᾶτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς Vie Parisienne, καὶ πλεῖσται γελοιογραφίαι του καθιστῶσι τὸ ὄνομά του διάσημον.

Γιοπανάιους

ΤΟΥ ΑΣΤΕΟΣ

τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἐκδοθῇ ἐκτάκτως καλλιτεχνικῶς τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοχρονιάς. Θὰ περιέχῃ εἰκόνας χρωματιστάς, πρωτότυπον μουσικὴν σύνθεσιν τοῦ διαπρεποῦς Ἑλληνος μουσουργοῦ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑ

συνταχθεῖσαν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ Ἀστυ ἐπὶ στίχων τοῦ φίλου μας κ. Ἰωάννου Καμπούρογλου. Ἐκτὸς τούτων θὰ περιέχῃ ποιήματα αὐτόγραφα καὶ ἄλλην ὕλην ἐκτάκτως τερπνὴν.